

Од када сам почео да радим и истражујем у области медицине увиђао сам да се многе ствари које се тичу здравља људи заснивају на недовољно провереним подацима, да се робује знању које долази са стране и да се у убеђивању људи да је нешто добро користи чувена дијалектичка подзала *argumentum ad populum*: "Проф. др сц. мед ХУ тврди да је ..." Што дужа титула то убедљивије. Будући да нико није пророк у свом селу, то ни ја нисам успео да нека моја виђења буду на време прихваћена у стручној јавности.

Човек у току живота има 52 зуба: 20 млечних и 32 стална. Сви ти зуби захтевају превенцију, прегледе, лечење, вађење, протетику, пропратне интервенције, компликације у гарантном и вангаратном року ... Зуби данас пропадају много више него раније, што је прилично необично ако се у виду има брдо нових модела механичких, полуаутоматских, аутоматских, електричних, ласерских и иних четкица (за који дан можда и оних са сателитским навођењем). Ту су онда пасте са свим могућним додацима, жваке које препоручују зубарска удружења, конци за чишћење зуба који се праве по скоро свемирској технологији. Улагања све већа, кварова све више.

Хигијена зуба и уста јесте неизоставни део човекове културе. Пасте за зубе које користимо прави су депои различитих супстанци, од којих неке могу да буду и штетне. Садржај паста често ремети основне биолошке услове у усној дупљи. Четкице од синтетичких материјала немилосрдно оштећују здраво зубно ткиво и басете фиксних мостовних конструкција. Зашто ли само стоматолози у својим радовима оправдавају коришћење четкица са вештачком длаком?

Паста мора да буде неутрална, са природним биљним препаратима, а четкица са природним влакнима. После јела понекад је боље употребити чачкалицу, очистити простор између зуба и испрати водом.

Американци су својевремено започели програм да направе хемијску оловку којом ће космонаути моћи да пишу у свемирском броду. Истраживање је завршено, оловка је направљена, а све је коштало милион долара. Руси од када су почели да шаљу космонауте користе за писање у свемирским условима - графитну оловку.

У настајању кварова на зубима један од битних чинилаца јесте генетика. Међутим, генски чиниоци такође подлежу утицају времена и окружења. Званична наука каже да је за каријес одговорна бактерија *Streptococcus mutans*. То је врло занимљива бактерија, која је успела да опстане у паклу хемије коју уносимо у организам, да потисне остале бактерије и да у 90% случајева буде кривац за повишену учесталост каријеса. Она је успела да својим ензимима произведе мрежасту органску супстанцу која се учвршћује остацима хране и материјама из пљувачке. Тако се ствара нека врста капсуле, у којој се несметају ствара млечна киселина, без могућности да буде разблажена пљувачком. Киселина тада неометано разара зубне кристале и почиње квар. Нарочите успехе постиже у просторима између зуба, који нису приступачни четкици. Због тога је управо важно добро жвакање: да би било што мање наслага, да се из пљувачке извуче материјал који реминерализује зубе и да се спречи сигнал да је зуб непотребан. Ако се зуби не употребљавају довољно, то изазива атрофију зуба. Ензими, који у организму све граде и разграђују, делују благовремено на сигнале, па постоји информација да је неки орган, будући неактиван, постао непотребан, те његова функција треба да буде смањена све до одумирања.

Када су Хенрија Форда упитали зашто је чувени "Форд Т" толико једноставан, он је одговорио: "Оно чега нема - не може ни да се поквира."

Током свог рада са пацијентима предлагао сам више корисних нових решења у стоматологији. Иако сам све предлоге давао на основу истраживања и са доказима, фосилизована стручна јавност одбијала је да их прихвати, вероватно јербо их није предложио нико из белог света или из неке велике приватне или јавне фармацеутске куће.

Жваке са молибденом, поликарбонати за привремене протезе, практично несаломљив порцелански зуб, имплантат од титанијума са облогом од алуминијум-триоксида, силицијум-диоксида и алуминијум-диоксида само су нека од мојих открића. Сва су својевремено одбачена, а после неколико година стизале су вести из белог света о невиђеним открићима, која су само говорила о ономе што сам ја давно био предлагао. Наравно, ауторитети са наших унезверитета прихватили су их оберучке и обоношке, јер - ствар је из иностранства.

Једна од најопаснијих замки наводне заштите зуба јесте флуоридизација воде за пиће. У више новинских написа, разговора и телевизијских емисија упозоравао сам на опасности од флуоридизације воде за пиће.

Са флуором треба да се ради опрезно. У сваком упутству пише да може да изазове алергијске реакције. Искуство сваког стоматолога који је деци и трудницама делио таблете флуора потврђује ту чињеницу. Ако и занемаримо сва друга токсична деловања флуора, како да од флуоридисане воде за пиће изолујемо децу која су алергична на флуор?

Флуор се депонује у организму, изазива ментални дефицит. Флуор ремети рад штитасте жлезде, коагулацију крви, метаболизам фолне киселине, витамина В₁₂, гвожђа, угљених хидрата, фосфора, калцијума, а може да изазове и монголоидност. Није доказано да је користан за зубе, а јесте доказано да је штетан за многе друге системе у организму. Здрави зуби, а све друго труло?

До данас су моја упозорења остала глас вапијућег у пустињи, боље речено: вапај дављеника у флуоридисаној води. Колеге су

ми се супротстављале (чине то и даље), не прихватајући да признају себи да толике године можда нису били у праву. У сваком случају, битка против окамењених мозгова можда не може да се добије, али не сме да се не води.

Спорни флуор један је од основних састојака и у леку прозак (флуоксетин-хидрохлорид), најпродаванијем леку против депресије (у СРЈ под именом "Флунирин") и у нервном гасу сарину (изопропил-метил-фосфорил флуорид).

Натријум-флуорид, опасни отпадни нуспродукт прераде алуминијума, уобичајени је састојак отрова за пацове и бубашвабе, анестетика, хипнотика, психијатријских лекова и нервних бојних отрова. Правилно одлагање тог отпада било је прилично скупо, све док неке фабрике алуминијума, претрпане отпадом, нису јавности продале застрашујуће луду, али веома уносну идеју: Да са маржом од 20.000% купује ту материју, убризгава је у водовод и онда ју пије. Да, са маржом од 20.000%: флуор (намењен само за људску употребу, и то у становништва млађег од 14 година) убризгава се у пијаћу воду у односу 1:1.000.000 (1 мг/л), али, будући да пијемо само половину од 1% укупне количине воде у водоводу, остатак дословно отиче у канализацију као слободни опасни отпадни материјал за хемијску индустрију, а ми јој плаћамо да бисмо њен скупи отпад пуштали кроз клозетске шоље. Колико само продаваца сања о таквом послу?

Независни научни докази који су стално објављивани у протеклих 50 година откривају да флуорид, извесно, скраћује животни век, изазива рак и разне менталне поремећаје, убрзава остеопорозу и повећава број прелома кука у старијих особа и чини људе глупим, покорним и послушним - све одједном. Постоје извештаји о томе да алуминијум у мозгу може да буде изазивачки фактор за Алцхајмерову (Alzheimer) болест и докази који указују на то да флуорид има велики афинитет према алуминијуму и да је у стању да "превари" баријеру крв-мозак тако што личи на јон водоника, па омогућава хемијски приступ ткиву мозга.

Научници који су покушали да упозоре на ово уносно варање јавности били су изложени прилично ненаучној црној пропаганди и због тога њихови валидни докази који се супротстављају скривеним интересима не доспевају у штампу.

Постоји невиђена количина емотивног, крајње ненаучног свезналаштва у вези са флуоризацијом. Многи заиста независни научници, који су добар део свог живота потрошили на проучавање овог проблема и рад на њему, изложени су изненађујућој количини ничим изазваних и непоштених личних напада група које заступају прикривене интересе и које зарађују на незнању јавности и болести народа.

Први пут се флуорисана пијаћа вода појавила у немачким нацистичким концентрационим логорима. Гестапо се није много бринуо за претпостављене ефекте флуора на зубе у деце. Разлог за обимно додавање натријум-флуорида води био је стерилизација људи и присиљавање да се у концентрационим логорима понашају покорно.

Чарлз Перкинс (Charles Perkins), хемичар, послао је 2. октобра 1954. Фондацији за истраживање исхране "Ли" (Lee), у Милвокију, следеће писмо:

"Примио сам Ваше писмо од 29. септембра у којем се заимате за додатну документацију која се тиче тврдње изнете у мојој књизи 'Истина о флуорисању воде', да је идеју о флуорисању воде у Енглеску из Русије донео руски комуниста Креминоф (Kremionoff).

Тридесетих година Хитлер и немачки нацисти предвиђали су да светом владају и да га контролишу нацистичком философијом пангерманизма. Немачки хемичари израдили су врло интелегентан и дугорочан план за контролу маса који је био поднет на усвајање немачком генералштабу. План је усвојен. Планирано је да се становништво у било којој области контролише обимним додавањем дрога води за пиће. С помоћу овог метода могло би се контролисати становништво у целој области, популација би се могла смањивати тако што би се

медикацијом воде изазивала неплодност у жена и слично. У овој схеми контроле маса натријум-флуорид заузима важно место.

Стално давање инфинитезималних доза флуора смањило би постепено снагу појединца да се одупре доминацији и то тако што би лагано тровало и наркотизовало одређену област мозга. Човек би постао покоран вољи онога ко хоће да влада њиме. Удобна блага лоботомија.

Прави разлог који стоји иза флуорисања воде није побољшање зуба у деце. Када би то био прави разлог, постоји много начина на које би се то могло урадити много лакше, јевтиније и далеко делотворније. Права сврха флуорисања воде јесте да смањи отпор маса доминацији, контроли и губљењу слободе.

Када су нацисти под Хитлером одлучили да уђу у Пољску, немачки генералштаб и руски генералштаб разменили су научне и војне идеје, планове и особље, а схему контроле маса с помоћу медикације воде руски комунисти прихватили су јер се идеално уклапала у њихов план за комунизацију света.

Целу ову схему открио ми је немачки хемичар који је био званичник велике хемијске индустрије 'IG Farben', а и важна личност нацистичког покрета у то доба. Сасвим озбиљно и са одговорношћу научника који је скоро 20 година провео истражујући хемију, биохемију, физиологију и патологију флуора тврдим да свака особа која флуорисану воду пије годину или дуже никада више ментално или физички неће бити иста особа."

Навод из писма Ајнштајновог (Einstein) рођака, др Е. Х. Бронера (E. H. Bronner), хемичара који је такође био логораш за време Другог светског рата, објављено у листу "The Catholic Mirror", у Спрингфилду, јануара 1952:

"Изгледа да су житељи Масачусетса међу следећима у плану рада тровача воде.

Постоји зла мрежа субверзивних агената, безбожних 'интелектуалних' паразита, који раде данас у нашој земљи и чије

су последице сваке године све веће, све теже и алармантније. Њихов прави циљ јесте да деморалишу, паралишу и униште нашу дивну републику, ако је могуће изнутра, према својим плановима, да би ју преузели за себе.

Трагични успех који су у свом дугом походу постигли - да униште морал и жар америчког живота - један је од њихових најјачих ослонаца на путу према коначној победи над нама.

Флуоризација водовода може сигурно да постане њихово најсуптилније оружје за наше сигурно физичко и ментално разарање.

Као угледан хемичар истраживач, за прошле 22 године изградио сам 3 хемијске фабрике у Америци и добио патенте за 6 од своје 53 пријаве. На основу година практичног искуства на пољу здраве хране и хемије дозволите ми да упозорим: флуоризација воде за пиће јесте криминално лудило, сигурно самоубиство нације. Не радите то.

Чак и у малим количинама натријум-флуорид је смртоносан отров за који није пронађен делотворан противотров. Свако ко се бави истребљивањем глодара зна да је то најделотворнији отров за пацове. Натријум-флуорид потпуно је различит од органског калцијум-флуорофосфата који је нашем телу потребан и који нам природа, по Божјем промислу, обезбеђује да бисмо изградили и ојачали своје кости и зубе. Овај органски калцијум-флуорофосфат, који је садржан у одговарајућој храни, јесте јестива органска со, нерастворна у води, коју људски организам асимилује, док је неоргански натријум-флуорид који се користи за флуорисање воде тренутно отрован за организам и потпуно растворив у води. Тело одбија да га асимилује.

Пажљиво извођени *bona fide* лабораторијски експерименти које изводе савесни и родољубиви хемичари истраживачи и тренутно медицинско искуство откривају да флуорисана вода за пиће уместо да чува или унапређује здравље зуба заправо уништава зубе пре него што се растење заврши и после завршетка тако што изазива тамњење зуба и друге патолошке процесе у њима,

а ствара и многа друга тешка патолошка стања у организмима који га конзумирају. Како се то може звати здравственим планом? Шта је иза тога?

Невероватно је да би такозвани лекари убедили цивилизовану нацију да смртоносан отров добровољно додаје својој води за пиће. То је врхунац криминалног лудила.

Није никакво чуда да су Стаљин и Хитлер обојица веровали и сагласили се између 1939. и 1941. око онога што је писало и у Лењиновом 'Тестаменту' и Хитлеровој књизи 'Моја борба': 'Америку ћемо деморалисати, поделити и разорити изнутра.'

Да ли су наше организације за цивилну заштиту и друге агенције свесне опасности тровања воде флуоризацијом? Њена употреба забележена је у другим земљама. Водени раствори натријум-флуорида најјевтинији су и најделотворнији отрови за пацове: без боје, без мириса, без укуса, нема противотрова, нема лека, нема наде. Тренутно и потпуно истребљивање пацова.

Флуоризација система водовода може бити лагано самоубиство нације или брза ликвидација нације. То је криминално лудило - издаја!"

Примена натријум-флуорида током Другог светског рата у Русији била је забележена у досјеу Конгреса САД раних 50-их година. Мајор Ратног ваздухопловства Војске САД Џорџ П. Џордан (George R. Jordan) сведочио је пред Конгресним комитетом за противамеричке активности да је био распоређен у Грејт Фолсу, у Монтани, за време рата и да је деловао као официр за везу између САД и Русије.

Мајор Џордан изјавио је да је један од његових задатака био да се брине за испоруке великих количина натријум-флуорида за Сибир преко многобројних летова који су за Русију ишли из Монтане, а преко Канаде и Аљаске. (Овим путем за Русију је било послато 7.962 авиона.) Мајор Џордан сведочио је да су Руси отворено признали да вкористе флуор у водоводима својих концентрационих логора, како би затвореници били глупи, послушни и покорни."

Година 1953: У приступном говору Начелник лекарске службе САД Шили (Scheele) и подсекретар за здравство, образовање и социјално старање Нелзон Рокафелер (Nelson Rockefeller) најавили су изгледне планове за стављање у водоводе још лекова, а не само флуора:

"Др Шили је, говорећи о масовној примени метода за спречавање неинфективних болести, рекао да је суштина флуорисања воде да смањи пропадање зуба. Скоро 800 градова широм земље прихватило је ову технику у протеклих 10 година, рекао је он. Такав шири заједнички напад на 'болести много озбиљније од пропадања зуба' вероватно ће уследити пошто лабораторијски тестови утру пут за то, предвиђа он."

Извод из писма др сц. Алфреда Тејлора (Алфред Тајлор), из Фондације "Клејтон" (Clayton) на Институту за биохемију при Универзитету Тексаса, које је 2. октобра 1965. обављено у Научном додатку листа "Saturday Review":

"Моја веза са флуором резултат је мојих истраживања рака. У једном пројекту разне хемикалије биле су додаване води за пиће која је давана мишевима подложним раку, како би се испитала могућност да неке хемикалије одлажу или спречавају почетак болести. Међу хемикалијама које су коришћене у том истраживању био је и натријум-флуорид.

У прва два прелиминарна теста добијени резултати показивали су да мишеви који пију флуорисану воду имају тенденцију да се у њих канцер развија раније него у оних из контролне групе, који су пили нефлуорисану воду. После тих првих тестова извођена су даља испитивања, тако да је све укупно изведено 12 експеримената, са укупно 645 мишева.

Подаци су указивали на то да је вода за пиће са само 1 мг/л флуора скраћивала животни век мишева за просечно 9%. Ово је податак који је тачан, без обзира на то да ли је смрт била услед канцерозног или неканцерозног обољења. Једино у вези са флуоризацијом што се може рећи у контексту овога рада јесте да је она крајње дискредитована. У експериментима где је лек био

додаван непосредно у растворе канцерозног ткива пре него што ће оно бити убачено у јајне ћелије мишева, натријум-флуорид у концентрацијама и од 1:20.000.000 стимулисао је раст канцерозног ткива. Научници са Универзитета у Кембриџу ('British Medical Journal', 26. октобар 1963.) открили су да концентрације натријум-флуорида од 1:10.000.000 инхибирају раст у култури хуманог ткива. Тиме је већа тежина научног доказа да флуор који се налази у води, чак и у концентрацији 1 мг/л, има токсични потенцијал и то се мора признати."

Др Тејлор изјавио је касније да је "заstraшујући закључак студија да флуор прилично индукује раст канцерозног тумора. Ако лекари и јавност могу да постану свесни ове катастрофе, флуорисање треба брзо да буде прекинуто. Једнога дана признаће се да је то најсмртоноснији и најглупљи здравствени план' икада замишљен човековим умом, не изузимајући при томе лекаре."

Године 1969. Шведска је била намеравала да флуорише воду у својим водоводима, сходно саветима професора Ингвеа Ериксона (Yngve Ericsson), шведског зубара који је био и виши представник Стручног комитета за флуоризацију при Светској здравственој организацији. Онда је откривено да је проф. Ериксон случајно и власник два високопрофитабилна патента на пасту за зубе са флуором.

Истрага која је уследила открила је да многобројне такозване објективне упоредне студије СЗО о морталитету и морбидитету у вези са флуорисаном водом у односу на нефлуорисану једноставно не постоје! Испитивањем је закључено да је извештај СЗО са научног становишта неприхватљив и да неке тврдње наведене у том извештају заправо немају никакву основу у стварности. Закључак је био да су појединости које је СЗО наводила у вези са ризицима и безбедносним ограничењима у највећем делу мањкаве. Шведска је због тога до данас остала нефлуорисана.

Средином 70-их година Холандија је спровела флуорисање у граду Амстердаму. После тога истраживање је открило да су се

у 100.000 до 200.000 људи јавила "више или мање тешка нежељена дејства" флуора. Кампања забринутих лекара и јавности која је уследила коначно је завршена тако што је флуор уклоњен из холандских водовода, а национално законодавство измењено је тако да се флуоризација у Холандији трајно забрани.

28. јуна 1974. трогодишњи Вилијем Кенерли (William Kennerly), из Њујорка, умро је само три сата пошто је имао третман флуором на четкици за зубе приликом свог првог и последњег одласка зубару. Вилијем није знао да није требало да прогута флуор и то је платио животом. Извештај токсиколога говорио је да је мали Вилијем прогутао количину која одговара оној три смртоносне дозе. Његови родитељи касније су добили неколико стотина хиљада долара пошто су тужили лекара за смрти свог детета, али била је то једна утеха за изгубљеног сина.

Године 1991. у радијском интервјуу доктор стоматологије Роберт Мик (Robert Mick), из Лорел Спрингса, у САД, рекао је да од 50-их година нуди 20.000 долара награде "сваком ко може да му покаже један примерак контролисаног експеримента са било којом врстом флуора коју препоручује Јавна здравствена служба САД (USPHS), а који би доказивао да су отровне врсте флуора безбедне и да неће изазвати оштећења организма". Др Мик рекао је да нико до сада није поднео ниједну једину пријаву за награду.

Из чланка у часопису "Journal of Applied Psychology" (Вол. 67, Но. 2, 230-238): "Истраживачи са Одсека за психологију на Међународном универзитету Флориде, у Северном Мајамију, утврдили су статистички значајно закашњење (скоро 0,5 секунди) у одговору вида на периферну светлосну драж у особа којима је давано само 0,5 мг натријум-флуорида." (То је доза нижа од оне коју унесете када попијете једну шољу кафе или чаја скувану од флуорисане воде из водовода.)

Флуор у било којем облику (капи, таблете или витамински препарат) никада није добио дозволу Управе за храну и лекове САД (Food and Drug Administration - FDA), што је, иначе, од 1938.

године законска обавеза. То значи да FDA нема доказа о безбедности или делотворности флуора. Шта више, није поднета ниједна пријава за давање одобрења.

Алармантно откриће да флуор никада није одобрен као лек који се издаје на лекарски рецепт објавио је посланик Скупштине савезне државе Њу Џерзи (у САД) Џон В. Кели (John V. Kelly) 1993. године. Истрага коју је Кели био спровео открила је да доказе о безбедности или делотворности флуора немају ни FDA, ни Национални институт за стоматолошка истраживања, ни Америчка академија за дечју стоматологију.

Иако је велики број Американаца изложен свакодневном третману овом медијацијом, званична класификација коју FDA има за флуор јесте "неодобрен нови лек".

FDA ове запрепашћујуће информације није дала добровољно. Када је Кели од FDA затражио податке о тестовима који су примењени за испитивање безбедности флуора, FDA је прво одбила да одговори на захтев. Касније, када је примењен Закон о слободи информација, од FDA је захтевано да преда тражена документа, али они опет нису хтели да послушају. Само, тада су одбили судски налог. На послетку, пошто су морали да на суду објасне своје одбијање, открили су да *нема пријаве за одобрење флуора и да ниједна никада није била поднета*. Судија је плануо од беса и рекао: "Раније сте због одбијања да предате документа били брига суда. Сада сте, изгледа, брига Конгреса."

Закључак је следећи: FDA није дала одобрење за флуор као безбедан или делотворан препарат.

Какви су прописи који у вези са флуоризацијом воде важе у нашој земљи? Ово питање спада у област исправности воде. "Службени лист СРЈ", број 42, од 28. августа 1998. доноси "Правилник о хигијенској исправности воде за пиће", којим се прописује хигијенска исправност воде за пиће која служи за јавно снабдевање становништва или за производњу намирница намењених продаји. Саставни део овог правилника јесу и табеле којима су прописани одговарајући показатељи.

У табели 3 наводе се физички, физичко-хемијски и радиолошки показатељи по врстама лабораторијског прегледа. Један од показатеља који се утврђује на основном и периодичном прегледу воде за пиће те прегледу нових захвата воде јесте и присуство флуорида, и то у водоводима у којима се вода флуоридише. Листа IIIа одређује максимално допуштене концентрације неорганичних материја у води за пиће, изражене у мг/л. За флуориде је дата вредност од 1,2 мг/л, што значи да је у питању однос 1:1.000.000.

Шта оно рече др сц. Алфред Тејлор? Да је натријум-флуорид и у концентрацијама од 1:20.000.000 стимулисао раст канцерозних ћелија!

Хемијски опис нервног гаса сарина, који је развијен и коришћен Немачкој у доба нациста, за време Заливског рата у Ираку и у нападу терориста пре неколико година у Токију, објављен је на недавно на Internet-у после притиска ветерана из Заливског рата оболелих од Заливског синдрома. У Поглављу ВИИ, које се тиче неутрализације сарина, пише: "Брза хидролиза воденим раствором натријум-хидроксида или натријум-карбоната ствара релативно нетоксичан продукт. Сама вода неутралише атом флуора и ствара нетоксичну киселину." Другим речима, сам атом флуора јесте оно што чини сарин толико отровним.

Флуор је примењен као замена за хлор у ДДТ да би се направио делотворнији и отровнији инсектицид. У ваздуху флуор повећава осетљивост штитасте жлезде на штетне ефекте сумпор-диоксида у атмосфери. Флуор, значи, има синергистичко отровно дејство са сумпор-диоксидом, компонентом смога.

Натријум-флуороацетат (познат и као натријум-монофлуороацетат и натријум-флуороацетатна киселина) описан је као 500 пута отровнији за пацове него обичан натријум-флуорид. Разлог за то јесте што је реч о "органичком метаболиту". Године 1952, према Циркуларном писму бр. 140 Пољопривредног факултета Калифорнијског универзитета из Лос Анђелеса, наводи се да је деловао тако брзо да експериментално отроване

животиње није било могућно спасити чак ни применом прве помоћи и у најбољим лабораторијским условима.

Питање: Ако се првобитно тврдило да флуоризација воде служи првенствено за "развој зуба у деце млађе од 14 година", зашто су базе Војске САД прве увеле флуоризацију својих водовода? Зар би ико желео да војници буду глупи, послушни и покорни?

Зашто је адмирал Ратне морнарице Војске САД Форестал (Forrestal) "извршио самоубиство" тако што је искочио кроз прозор са рукама везаним на леђима и шалом везаним око врата, не дуго пошто је био одбио наређење да се у војним базама под његовом командом врши флуоризација?

Узгред, реакција на флуор може да изазове поремећај недостатка пажње у одређеном проценту становништва, нарочито у хиперактивне деце. Једноставан начин да се ово провери јесте да се испита са којим је све изворима флуора особа била у додиру. (Реч је о флуорисаној води, зубним пастама, сифон-соди пуњеној флуорисаном водом, супама у конзерви и сл.) Посматрајте да ли се стање побољшава после 3-4 недеље. За то време користите дестиловану воду, јер највећи део угљених филтера за воду не може да одстрани флуор. Деца би исто требало да се испитају и на негативне реакције на шећер и замене за шећер.

У књизи "Encyclopedia of Pure Materia Medica" (Vol. IX, 333), издатој 1887, наведено је равно четрдесет симптома које изазива флуор, а који су уочени на добровољцима који су узимали различите количине флуора. Описани симптоми које изазива флуор звуче скоро исто као типичне свакодневне тегобе на које се пацијенти жале, а које данашње скупе телевизијске рекламе, фармацеутске куће, лекари и психијатри журе да "излечег бескрајним низом профитабилних нових лекова?

Флуор и његове соли јављају се код производње вештачких ђубрива и нормално се морају одложити као отпад. То хемијску индустрију кошта много, много новца. Онда она размишља о томе како да се отпада ослободи, а да га не одлаже. Решење гласи:

соли флуора изручити у воду за пиће, додавати кухињској соли или давати у таблетама. То доноси много, много новца. Ту од отпада одједном настаје медицинска превентива. На тај начин хемијска индустрија ослобађа се скоро половине тог отпада који се нагомилава код производње вештачких ђубрива. Лекари, педијатри и остали "научници" помажу хемијској индустрији да свој отпад уновчи као медицинску превенцију. Они једноставно тврде да флуор помаже против каријеса. Супротна научна сазнања са разлога сигурности уопште не узимају у обзир. То што највећи део "стручних мишљења" о флуору финансира сама хемијска индустрија њима уопште не смета.

Проблематично је када се људима дају технички флуориди као што су натријум-флуорид, натријум-флуорид-монофосфат, а пре свега мембрански пенетрантни синтетички пептиди флуора, "Присталице флуора" воде ову тровачку кампању са управо фанатичном задртошћу и упркос свим основаним упозорењима, са једном врстом крсташког менталитета. Основе за то често су растројене и псеудонаучне. Пошто, на пример, зубни лекари од флуоридизације не могу много да зараде, мотивација би морала бити нека иреална догма. При томе је корист флуоридизације за заштиту зуба под великим знаком питања, што је утврђено у многим добрим дугорочним истраживањима. За лечење последица декалцификације у старијем добу медијација флуором такође је веома проблематична. У сваком случају, број прелома костију уз лечење флуором виши је него без њега.

Ова запажања не би била толико страшна да у целом свету већ дуже време нема многих научних истраживања у којима су доказана тешка оштећења имунског система и метаболизма ћелија услед деловања "техничких флуорида", и то у концентрацијама у којима се примењују на људима, пре свега на деци. Последице тих оштећења важних одбрамбених и репарационих система у деце јесу: стални бронхитиси, бледило коже, свиласта и танка коса, очигледна склоност развоју неуродермитиса, моторички немир, лоша концентрација и слаба постигнућа у школи те видно прерано јављање зуба. Пример Швајцарске, а посебно случај Базела, научно потврђује врло вероватну везу са (до четири пута!) повишеном инциденцом мултипле склерозе.

Прави "тврди орах" јест, међутим, у повишеној учесталости рака (око 15%) као последици флуоридизације воде за пиће (и кухињске соли!) са 1-4 мг/л натријум-флуорида "ради смањивања зубног каријеса у становништву". Помињу се сви облици леукемије и тумора, изузев рака грлића материце. Берк (Burk), његов сарадник Јамојанис (Yamouanpis) и други аутори извели су ове налазе и објавили их, а британска влада је у једном званичном саопштењу изјавила да су ови закључци неоспорни.

За време саслушања у Конгресу, 1977, амерички Национални институт за канцер (National Cancer Institute - NCI) признао је да није располагао никаквим научним подацима било које врсте када је 25 година пре тога тврдио да је додавање флуора у јавни водовод безбедно. Као непосредан резултат тих саслушања, наређено је да одмах почну независна испитивања. Дванаест година касније урађена је двогодишња токсиколошка студија на пацовима. Плаћено је Истраживачком институту "Бател" (Batelle) из Колумбуса, у Охајоу, да, као спољни извођач, спроведе студију. Агенција за заштиту животне средине (Environment Protection Agency - EPA) позвала је једног искусног, висококвалификованог токсиколога и дала му 87.000 долара годишње да коначно утврди истину. Др Вилијем Л. Маркус (William L. Marcus), виши истраживач у Одељењу за квалитет воде при ЕРА, почео је рад на томе 1988. Четири године касније закључио је да годишње буде 10.000 смртних случајева од рака изазваних флуоридима, а који би се могли избећи.

Утврђена је веома висока корелација између количине унетог флуора и величине, броја и врсте канцера у мишева. Студија је трајала само две године, колико је животни век ових животиња. Оне су биле преплављене болестима и ненормалностима свих врста, укључујући обољење бубрега, јетре, крви, туморе и канцере. Нарочито је флуорисана група показивала аденоме штитасте жлезде, дисплазије оралне мукозе, веома редак тип канцера јетре (хепатохолангиозни облик) и остеосаркоме, од којих се један јавио у средњег броја мужјака, а четири у великог дела мужјака. Женке су имале остеосклерозу зависну од дозе, а сви флуоридисани глодари имали су флуорозу зуба.

Занимљиво је да је ниво флуора у костима у великог броја животиња био приближно исти оном који је нађен у људи који 15-20 година живе у областима где се вода флуоридише. Због тога је ниво у ткиву који је утврђен за највишу испитивану дозу практично исти као оно што би се нашло у људи. Не могу да се сетим ниједног испитивања канцерогености у којем су животиње биле изложене истом нивоу као људи.

Налази ове студије били су потпуно супротни често објављиваним тврдњама о апсолутној безбедности флуора. Покушавајући да ублажи дејство ове политички непријатне бомбе, Министарство здравља САД саставило је профлуорни комитет да прегледа изведено истраживање. Комитету је дат непотпун и драстично измењен сажетак података. У извештају који су добили, сваки тумор био је смањен за најмање један степен. Један тумор, највећи остеосарком, био је у потпуности избачен. Хепатохолангиозни карцином, који је сам по себи био значајан налаз, смањен је на хепатом.

Други тумори били су одбачени на основу онога што се зове "историјска контрола". Тај тип статистичке манипулације не сматра се у научној јавности валидним научним приступом. Комитет Националног токсиколошког програма САД (НТП) користио је податке о туморима животиња из контролне групе из других нерелевантних студија, где унос флуора није био строго контролисан. Чињеница да су неки од пацова из контролне групе такође добили сличне канцере била је коришћена као оправдање за избацивање многих канцера из студије "Бател". Овај приступ није био валидан, пошто су "историјске контроле" биле на основу животиња из других студија, где је храна тих животиња садржавала знатне количине флуора. Њихова стварна доза била је између ниже и средње дозе даване животињама у студији "Бател". Инциденца тумора која је постојала у њих слагала се са предвиђеном инциденцом из студије "Бател". Комитет није био обавештен да су животиње из контролне групе, храњене фабричком храном за мишове, примале дозу флуора која је виша од доње дозе даване животињама у студији "Бател".

Др Маркус је пред "Друштвом за хемију и технику" изјавио да за својих 20 година у ЕРА никада није видео студију у којој је сваки налаз био толико умањен. Његов преглед података показао је необично јасну корелацију између дозе флуора и тима и броја насталих тумора, укључујући и историјске контроле. Даље је изјавио да је без преседана случај да се студија могуће канцерогености на животињама изводи са истим дозама као за људе. Према његовом мишљењу, налазима се обимно манипулисало.

Др Маркус је моментално отпуштен. Изјавио је да га заклетва при ступању на дужност обавезује да говори "истину и само истину" и да не обраћа пажњу на интересе индустрије (биле су помињане две фирме) или мономаничних лекарских удружења. Тужио је тужио ЕРА и добио је процес. Амерички министар за рад Рајх (Reich) наредио је да др Маркус мора да буде враћен на своје радно место, да све трошкове суђења и адвоката мора да плати држава и да му се исплати 50.000 долара одштете. Др Маркуса сада у САД славе као "добитника златне медаље на светској здравственој олимпијади".

Без обзира на све манипулације, утврђено је да студија даје доказ о канцерогености и флуор је проглашен могућно канцерогеном супстанцом.

Светске истраживачке установе проституишу се за велике суме новца које за истраживања дају компаније које имају само један циљ. Политички системи робују зависности од фондова које стварају индустрије које производе опасан отпад. Себи дугујемо нешто више него да постанемо послушне лутке произвођача индустријског отпада. Морамо научно и веома озбиљно да испитамо необичну тврдњу да се токсична материја додаје у нешто што сви узимају свакога дана. Морамо да будемо сигурни да је то за све не само повољно, већ и безбедно. Ако производ не задовољи минимум захтева који се постављају у испитивању биокомпатибилности, онда ја препоручујем да се он не користи. Флуор је јасно канцероген. Флуор изазива у људи више случајева смрти од рака, и то брже, него било која друга хемикалија. Позивам да се хитно преиспитају последице које ће одлуке попут ове о флуоридизацији имати на будуће нараштаје.

ЗУБИ ЗДРАВИ БЕЗ ФЛУОРА

Да ли је могућно да зуби и без примене флуора буду здрави? Наравно да јесте, и то природно и много безбедније.

Људи би пре свега требало довољно да жваћу. То помаже не само бољој пробави, већ утиче повољно на заштиту и регенерацију зуба. Читаво необрађено подручје и прави изазов јесте биоелектрика и електрохемија зуба. Они су, према структури, кристали, и то најтврђи у људском организму. Та кристална структура пропада када слаби електрично поље које држи кристале. Баш ту јесу многа објашњења за оно што се дешава са човековим зубима.

Жвакањем се ствара електрични набој. Када се не жваће, сви продукти у устима и целокупан потпорни апарат зуба делују у супротном смеру и тако помажу стрептококама да се, привучене наелектрисањем кристала, залепе за зубе. Може их одбити само заштитно електрично поље око зуба, а оно се ствара када се жваће. Групе становништва чија се исхрана највише одвојила од природне и које најмање жваћу имају најлошије зубе. Више од 95% Американаца има кварне зубе када одрасту. Кварење зуба најчешће је обољење у САД, чешће него грип. Недовољно жвакања јесте акумулативна девијација: генима стиже информација да зуби нису више тако потребни и зато су, из генерације у генерацију, све слабији. То се догађало, и догађа се, "цивилизованим" народима.

Зашто се све мање жваће? Највише је у питању начин исхране, али и цео социјални склоп. Једе се с ногу, храна је све више она брза, инстант, много је стреса, нема се времена да се једе полако, да се сваки залогаш претури по устима и ижваће најмање 28-30 пута, све, ако је могућно, уз тиху музику која опушта.

Други начин заштите јесу зубне пасте и жваке са металима у траговима. Ова средства оралне хигијене и разоноде могла би да помогну да се многи зуби спасу и избегне опасни флуор.

У истраживањима је запажено да неки метали у траговима (молибден, ванадијум, стронцијум, цирконијум) делују противкаријесно. Још пре 25 година приметио сам да се зуби испод такозваних Крупових типлова (круница од метала) кваре мало или се уопште не кваре. Резултати испитивања показали су да су кварење зуба смањивали трагови молибдена који је постепено испуштан из металних круница. Било је потребно да се утврди тачна доза молибдена која оптимално делује на спречавање каријеса и коју је могућно дозирати контролисано. Јер, молибден у превеликој количини може да буде токсичан, а у премалој неделотворан. Са хемичаром Миланом Јанићем успео сам да утврдим количину и дозирање, и то сам патентирао.

Молибден се контролисано може уносити и испуштати на више начина. Један од њих јесу стоматолошке надокнаде (крунице, мостови, пломбе, протезе). Други је коришћење жвака као посредника за уношење молибдена. Жваке јесу дуго биле проказане као узрочници каријеса, али узрок томе јесте примена вештачког шећера у њима. Проблем је, донекле, решен додавањем вештачких заслађивача. Мој предлог је да се соли молибдена везују за полимере у гуми. У начелу, на исти начин функционише и проналазак са пастама за зубе. Молибден, за разлику од флуора, може у организму да се депонује без последица. Амбалажа за пејсмејкер прави се од чистог молибдена.

Механизам противкаријесног деловања молибдена веома је занимљив. За разлику од флуора, за који се неосновано тврди да појачава минерализацију и отпорност зуба, молибден је нападач који удара на самог изазивача каријеса, бактерију *Streptococcus mutans*. Молибден вара бактерију: уместо гвожђа везује се за један ензим на нивоу енолаза, тако да изостаје стварање млечне киселине или магнезијума (што је нагрисајуће средство којим бактерија напада зуб), а као завршни производ разлагања хране у усној дупљи настају безопасни угљен-диоксид и вода.

Осим поменутих могућности, постоје још нека природна средства која могу да помогну у одржавању здравља зуба и десни.

Задах из уста

Задах из уста најчешће је последица болести зуба и десни, али може бити и показатељ много озбиљнијих обољења: цирозе јетре, дијабетеса, рака горњег дела респираторног тракта. Ако је задах последица само лоших зуба и десни, посебно запаљења десни, могу се применити неколике биљке:

У случају овог класичног симптома обољења десни препоручује се узимање глико-тимолина као интестиналног антисептика, 2-3 пута дневно по 6 капи у чаши воде. Глико-тимолин је старо, добро познато средство за испирање уста. Често је препоручиван за испирање бактерија са десни. Сигурно је да током овог поступка просечан пацијент и прогута један део течности. Глико-тимолин је сразмерно нетоксичан и веома добро противбактеријско средство.

Першун и мирођија одлично освежавају дах. Могу се жвакати свежи листићи или се кувати чај од њих, који се онда користи за испирање уста.

За испирање уста и заштиту зуба може се направити течност којом се свако вече пред спавање испирају уста:

Две кашике рузмарина или кудраве нане и по 1 кашику брезе, дивље нане и мајчине душице сипати у стаклену боцу, додати 1/2 литра 40% алкохола, боцу затворити и оставити да одстоји 30 дана. Процедити и користити за испирање.

Спречавање зубног каријеса

Препоручује се свакодневна масажа зуба и десни једнаким деловима соде бикарбоне и соли. За утрљавање у десни примењивати прст или меку четкицу. Године 1960. откривено да је бактерија *Streptococcus mutans* првенствено одговорна за зубни каријес. Ову бактерију лако убија со. Такође, једном

месечно једну кап хлора сипати у пола литра воде и користити тај раствор за испирање уста. Не гутати и после испирања истрљати зубе четкицом.

Хлор је токсичан и због тога је изузетно противбактеријско средство. Сваког дана произвођачи пасте за зубе и удружења зубара позивају да се зуби перу пастама са флуором, који је много отровнији од хлора, па је зато и много опаснији. Чак и Америчко удружење зубара, које је веома наклоњено флуору, препоручује да деца пасту са флуором користе само у количини величине зрна грашка, како би се избегло могућно тровање. Да ли сте икада видели рекламу за зубну пасту на којој је приказано да се паста истисне у тако малој количини?

У случају наглог почетка каријеса препоручује се препарат на бази јода, ради стимулације имунског система. Користи се циклично дозирање. Једна кап пет дана, а онда две недеље паузе. Пацијентима је речено да ово раде целе године и да поправе зубе.

Јод је неопходан за одговарајући рад штитасте жлезде (више о томе вид. у ШТИТАСТА ЖЛЕЗДА). Хипотиреоидизам изазива слабост имуног система. Каријес је један од симптома да Вас имунски систем није добро бранио од бактерија. Уклањање каријеса смањује број гнезда или колонија бактерија, успорава ширење са зуба на зуб и имунски систем може боље да се бори са бактеријама.

Изгледа да однос између јода и хлора објашњава зашто лабораторијска испитивања показују да флуор повећава каријес. Уношење флуора може да инхибује дејство јода, а тиме и рад штитасте жлезде. Неколико слепих студија на људима и животињама показује да флуор нема повољно дејство на смањивање каријеса, а неке студије показују да повећава оштећења. Флуор је, попут живе, отров са кумулативним дејством и што сте мање изложени таквом отрову - то боље.

Јачање и лечење зуба и десни

За јачање зуба и десни препоручују се сок од црног лука и сок од репе.

Сок од црног лука цедити у јулу/августу од свежих главица. Узимати по 1 кашику сока, помешано са 1 кашиком меда.

Сок од репе цеди се у августу/септембру. Узима се по 1/2 чаше са 1 кашиком меда, 2-3 пута дневно.

Кора јасена: Препоручује се препарат који садржи кору јасена и морску со. Амерички Индијанци користили су кору јасена за негу зуба и звали су га "кора против зубобоље". Своју децу учили су да скину танак слој коре са дрвета и да га користе за чишћење простора између зуба и десни. Индијанци из преколумбовог доба имали су, у односу на данашње време, веома мало каријеса. Коришћењем противбактеријског дејства свеже коре јасена они не само да су чистили зубе, већ су их лечили противбактеријским средством.

Питома нана и жалфија одлични су у облику чаја за испирање уста и лечење запаљених десни. Етерично уље питеме нане одлично је као додатак чају или течности за испирање уста, али се течност у коју је то уље додато не сме гутати, јер је уље отровно.

Каранфилић делује јако противбактеријски и умирује болове код зубобоље или болова у деснима. Може се користити тако што се неколико кашика уља ове биљке стави у 40% алкохол и тако се направи течност за испирање, или се од 1-2 кашичице сушене биљке скува чај.

Камилица, сладић, невен, поточарка и коприва одлични су противбактеријски агенси и делују предупредујуће на настанак запаљења десни, а ако је већ настало онда га прилично ублажавају и олакшавају тегобе. Ове биљке могу се користити за справљање чајева којима се испирају уста. Чајеви се могу кувати од сваке биљке посебно или од мешавине ових биљака.

Крварење десни

Рецепт бр. 1: Помешати 2 дела уситњене коре храста са 1 делом цветова липе, па 1 кашичицу мешавине прелити са 2 дл кључале воде, оставити да одстоји 15 минута, процедити и оставити да се охлади. Употребљавати млако за испирање.

Рецепт бр. 2: 1 кашику уситњеног корена срчењака прелити са 2 дл кључале воде, оставити да одстоји 15 минута, процедити и употребљавати млако за испирање у случају упале десни и крварења.

За јачање и лечење зуба и десни велику корист може имати мед. Ово некоме може да изгледа чудно, али мед, за разлику од шећера, не уништава зубе, већ их чува.

За испирање уста у случају запаљења десни користити следећи препарат: 1-2 кашике осушеног цвета камилице прелити са 4 дл кључале воде, кувати 10-15 минута поклопљено и оставити да се охлади. Процедити и додати 1-2 кашичице меда.

За лечење запаљенских процеса у устима препоручује се да се 5-6 пута дневно у устима што дуже држи ушећерен мед. Такође, испирање уста мешавином 1 кашике меда на 1 чашу воде потпомаже излечење афти, чисти ране и чиреве у устима и јача десни и зубе. За јачање зуба и десни препоручује се и да се у устима држи и жваће мед у саћу. Он садржи више полена и витамина, а восак чисти зубе.

Древна мудрост стално налази потврду у здравом разуму и савременој науци. Сачувати зубе значи држати их чистим. Како ћете то постићи - ствар је личног избора.

ШТИТАСТА ЖЛЕЗДА

Полазећи од редоследа у настанку животно важних система у периоду формирања вишећелијских организама, може се тврдити да су нервни, крвни и имунски систем надградња, а да је основ хормонски систем. Када се ослаби база - пада и надградња.

Хормонски систем јесте јединствен универзални механизам обликован у процесу еволуције. Један од најважнијих делова тог система јесу хормони штитасте жлезде - тироксин, на пример. Они повећавају отпорност ткива на инфекције, јачају способност ћелија да се ослобађају штетних материја и регулишу ћелијско дисање и метаболизам енергије. Основни део тироксина јесте јод. Тај микроелемент обезбеђује стабилно функционисање организма у односу на чиниоце спољне средине.

Тиреоидна (штитаста) жлезда лучи тријодтиронин (T_3) и тироксин (T_4), који утичу на ниво базалног метаболизма, неуролошке и срчане функције. Обољења штитасте жлезде могу да изазову промене у секрецији хормона, увећање жлезде или обе промене истовремено.

Хипоталамус лучи тиреотропин отпуштајући хормон (TRH), који стимулише ослобађање тиреостимулирајућег хормона (TSH) из предњег режња хипофизе. TSH се отпушта у крвоток и контролише стварање и ослобађање T_3 и T_4 , који, опет, инхибирају ослобађање TSH из хипофизе.

Мању количину T_3 излучује штитаста жлезда. Међутим, највећи део ствара се дејодинацијом T_4 у периферним ткивима. T_3 и T_4 везани су у циркулацији за протеине носаче (првенствено за тироксин везујући глобулин - TBG).